

Απόστολος Λ. Πιερρής

Εμείς δεν είμαστε μόνο η Σκιά του Μεγάλου Ονόματος

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΓΡΑΙΚΥΛΟΙ

Το Καθεστώς της Μνημονιακής Υποδούλωσης

στον Ευρωπαϊσμό και στο Ευρώ

αποδεικνύει εμπράκτως ότι ο Fallmerayer είχε δίκιο

stat magni nominis umbra

(Lucanus, *Pharsalia*, I, 135)

Ο Lucanus (ο σπουδαίος Ρωμαίος επικός ποιητής που 25 χρονών υποχρεώθηκε σε αυτοκτονία κατ' εντολήν του Νέρωνα προς τον οποίο αντιτάχθηκε αν και ευνοούμενος poeta laureatus) αντιδιαστέλλει προς την οργώσα ενεργό δύναμη του Ιούλιου Καίσαρα την αδρανή πια σκιά του μεγάλου ονόματος του Πομπήιου (που ήταν «Μέγας», Magnus, το προσωνύμιό του, Cn. Pompeius Magnus). Και ο Fallmerayer διαλέγει αυτή

τη ρήση ως motto της εμβριθούς μελέτης του για την Πελοπόννησο των Μέσων Χρόνων.

Ακριβώς το συνολικό πρόβλημα του ΝεοΕλληνισμού, και της τωρινής τερματικής του κρίσης συνοψίζεται σε αυτή τη φράση:

είμαστε εντέλει απλά η αδύναμη και ασαφής σκιά του Μεγάλου Ονόματος του Ελληνισμού ή ΟΧΙ – και Γιατί.

Στην Ελλάδα κατοικεί ο Λαός των Ελλήνων, υπάρχει όμως και το Καθεστώς των Γραικύλων. Οι Γραικύλοι είναι οι εθελόδουλοι πίθηκοι της Ευρώπης, ψευτοευρωπαίοι τελευταίας διαλογής, «Ευρωπαίοι» κατ' όνομα, μόνο και μόνο γιατί υπηρετούν δουλικά τους Ευρωπαίους και πιθηκίζουν δουλικά τους εξωτερικούς τρόπους των. Οι Γραικύλοι του Κατεστημένου κάνουν ό,τι μπορούν θέλοντας μη θέλοντας για να αποδείξουν ότι ο Fallmerayer είχε δίκαιο για τις συνέπειες γενικής εκβαρβάρωσης που υπέθεσε από τα δεδομένα ιστορικά γεγονότα της Βυζαντινής περιόδου, ιδίως εκείνα των δεύτερων Σκοτεινών Αιώνων του Ελλαδικού χώρου, από τον 6ο-7ο μέχρι τον 8ο-9ο αιώνα μ.Χ. Βέβαια οι Γραικύλοι βοούν περισσότερο εναντίον του ιστορικού, ενώ οι ίδιοι αποτελούν ζωντανή απόδειξη ότι τα συμπεράσματά του έχουν βάση. Έγραφε ο Fallmerayer στον πρόλογο του σημαντικού έργου του «Ιστορία της Χερσονήσου του Μορέα κατά τον Μεσαίωνα» το 1829:

«Το γένος των Ελλήνων στην Ευρώπη έχει εξολοθρευθεί. Η ομορφιά των σωμάτων, το πέταγμα του πνεύματος στον ήλιο, η συμμετρία και η απλότητα του ήθους, η τέχνη, ο στίβος, η πόλη, το χωριό, η μεγαλοπρέπεια των κιόνων και οι ναοί, αλλά ακόμη και το όνομα έχει εξαφανιστεί από την επιφάνεια της ελληνικής ηπείρου... Κι αυτό γιατί στις φλέβες του χριστιανικού πληθυσμού της σημερινής Ελλάδας δε ρέει ούτε καν μια σταγόνα γνήσιου και καθαρού ελληνικού αίματος».

Παρατηρείστε φυσιογνωμία, στήσιμο και κίνηση του σώματος, σκέψη, χαρακτήρα και πράξη των ηγετικών ομάδων του Καθεστωτικού Κατεστημένου, την εγγενή ψευτιά τους, τις γελοίες τους πόζες σοβαροφάνειας, την στανική τους προσποίηση διάτρητης αξιοπρέπειας, προσέξτε τις φιγούρες και την μαϊμουδίστικη κιβδηλότητα της επίσημης φαυλοκρατίας. Είναι ακριβώς αυτό που εννοεί ο διακεκριμένος Γερμανός ιστορικός.

Αλλά σφάλλει μεταφέροντας την εικόνα από την Επίσημη στην πραγματική Ελλάδα, από τους πιθήκους του Ευρωπαϊσμού στον Ελληνικό Λαό.

Δικαιολογημένο σφάλμα γιατί σε κανονική χώρα ηγεσίες και λαός συμπλέκονται στην ενότητα μιας «κοινωνίας» πυκνού ιστού και σαφούς πολιτισμικής ιδιοταυτότητας, ίδιων τροπικοτήτων επαφής με την πραγματικότητα και του ίδιου αξιακού κώδικα, του αυτού κατ' ουσίαν δημοτικού και υψηλού πολιτισμού.

Αλλά στην Ελλάδα άλλος Κόσμος είναι η αποπνικτική ατμόσφαιρα της ηγετικής αναξιοκρατίας --- και άλλος, τελείως άλλος, μα ετερότατος άλλος αυτός της ατόφιας λαϊκής ψυχής, της υπαίθρου, της εργατιάς, της νεολαίας, των κάθε είδους δημιουργών, της αναρχικής ελευθερίας από την καταπίεση του φτιαχτού μεγέθους του Μηδενός, των σεμνών περιθωριακών της επίσημης απάτης, της ευγενούς αλητείας.

Γιατί ουσιαστικά ευγενέστερος είναι ο γνησιότερος, και γνήσιος στον τόπο μας είναι ο αληθινός Έλληνας, αυτός που φανερώνει αυταπόδεικτα και χωρίς να το ξέρει και χωρίς να το επιδιώκει, τη συνέχεια της ταυτότητας του Ελληνικού βιώματος και των μορφών που το εκφράζουν και διατρανώνουν, από τον Όμηρο μέχρι σήμερα.

Ευγενείς ήσαν οι τεχνίτες της παραδοσιακής Πελοποννησιακής αρχιτεκτονικής γιατί τηρούσαν τον δωρικό ρυθμό στο έργο τους. Ευγενής

ήταν ο Καραϊσκάκης, γιατί έμοιαζε στον Αχιλλέα και αγενής ο Μαυροκορδάτος γιατί αντί να είναι Φανάρι Ελληνισμού (όπως παρότρυνε ο Göthe τους Φαναριώτες) μολύνθηκε από το Ευρωπαϊστικό ιό και απώλεσε την ισορροπία του γενόμενος καταγέλαστος στα Παλικάρια, τους Ομηρικούς δηλαδή ήρωες της Αυτοκρατορίας και της Επανάστασης. Ευγενής είναι η Δημοτική Μούσα, ευγενείς ο Σολωμός και ο Κάλβος, δυσγενής όμως η ΝεοΕλληνική ποίηση που δανείζεται Ευρωπαϊκές φόρμες του συρμού και της μόδας, έστω κι αν θέλει να εκφράσει μια συναισθηματική και αδιάγνωστη και άμορφη Ελληνικότητα, συνεπώς κατ' ουσίαν ανθελληνικότητα. Ευγενής ήταν ο νεαρός τσομπάνος που έπαιζε τη φλογέρα του μόνος καθισμένος στα θεμέλια του Ναού της Αθηνάς στην Αλίφειρα καθώς ανέβαινα τον λόφο για να επισκεφθώ τον τόπο, αυτός τότε ιδιοκτήτης του Κλασσικού και εγώ φιλοξενούμενος από την περιουσιακή μεγαλοθυμία του.

Και ευγενής μεν και ευοίωνος είναι (για να καταλήξω απ' όπου ξεκίνησα την περιγραφή αυτού του ενός ακόμη ΝεοΕλληνικού παραδόξου) ο κάθε κατατρεγμένος αλήτης που κρύβει την ομορφιά του Ελληνισμού κάτω από τα «κουρέλια» του, δυσγενής δε και κακορίζικος ο κάθε επίσημος τσαρλατάνος που με μαλακά λόγια εξουσιαστικής ξιπασιάς και απάτης, ντυμένος την κοπαδίστικη τυποποιημένη μηχανιστική εγκλωβιστική φορεσιά της γραβατωμένης ή αγράβατης Ευρώπης, άσχημος την παράταιρη, βυρσοδομεί τα σκοτεινά έργα της ζερβοδέξιας προδοσίας κατά του Ελληνισμού, της χώρας και του Λαού.

Θέλετε συμβολική επίδειξη της χαώδους διαφοράς στο Θρησκευτικό πεδίο, και τιμητική μεν δοξολογία των αραμένων τον καιρικό σταυρό του Ελληνισμού, περιφρονητική δε διαπόμπευση της αρχιερατικής άθειας υποκρισίας που καρφώνει τον Λαό στον σταυρό για να τον σώσει;

Ιδού. Τις παραμονές του Ένδοξου Δημοψηφίσματος ο Αρχιεπίσκοπος της Ορθοδοξίας εξαπολύει με εφήμερη δημοσίευση όρκους πίστης στον Ευρωπαϊσμό και λόγους προσήλωσης της Ελλάδας στην Ευρώπη. Οι Μοναχοί όμως του Κουτλουμουσίου από τον Παρθενώνα του θεοφύλακτου Αγίου Όρους εξαγγέλλουν αγγελική διακήρυξη πνευματικής περιωπής και ακεραίου ήθους εν Αληθεία, ακατάβλητων από τις οποιεσδήποτε χρονικές περιστάσεις και κακοτράχαλες συγκυρίες.

Λαός έκρινε και Θεός εκύρωσε: ΟΧΙ στην ψευδή ταυτότητα, ΟΧΙ στην πνευματική αλλοτρίωση, ΟΧΙ στην δουλική εξαχρείωση, ΟΧΙ στην Ταπεινωτική Υποτέλεια προς εξαγορά υποσχέσεων υλικής βοήθειας, υποσχέσεων ανεκπλήρωτων και αυτών, υλικής βοήθειας ανύπαρκτης στην θέση πραγματικής ανεπανόρθωτης βλάβης.

Σωστός ο Fallmerayer στη διάγνωση του ΝεοΕλληνικού κατεστημένου, το οποίο ακριβώς κατενόησε. Έσφαλε για τον Ελληνικό Λαό. Δεν τον ε γνώρισε καλά. Παρενόησε την απουσία του «ενεργεία» για εξαφάνιση του «δυνάμει».

Ο Λαός κρατάει ατόφιο το Ελληνικό βίωμα στο αδιάφθορο ένστικτό του. Ζητάει αιώνες επί αιώνων τώρα τις ηγεσίες που θα το εκφράσουν με υπεραναβλύζουσα ενέργεια σε έργα τετελεσμένης υπεροχής.

Θα είχε συνολικά δίκιο ο Γερμανός σοφός αν ήταν θέμα αίματος, βιολογικό. Αλλά είναι ζήτημα χωρολογικό και πολιτισμικό, Τόπου και Πνεύματος. Ο Ελληνισμός είναι πολιτισμικό μέγεθος. Όποιος έρχεται στον χώρο μας και συνάπτεται ταυτιζόμενος με φύση και πνεύμα γίνεται Έλληνας. Αυτός που δεν μπορεί να ταυτιστεί μένει ξένο σώμα.

Για να δούμε και την ιστορία.

* * *

Ζούμε σήμερα τη δεύτερη σημαντική κατάκτηση της Χώρας και του Λαού από τους Ευρωπαίους. Η πρώτη έγινε το 1204. 800 χρόνια αργότερα η είσοδος της Ελλάδας στη Νομισματική Ένωση την μετέτρεψε σε αποικία της Ευρώπης, με κατευθείαν πλέον διοίκηση από το κυρίαρχο Ευρωπαϊκό Διευθυντήριο.

Η κατάληξη φυσικά θα είναι η ίδια, τώρα όπως τότε. Διότι ο Ελληνισμός, ως μοναδικό και ασύμβατο προς την ιστορική Ευρώπη πολιτισμικό μέγεθος, αποκρούει τον Ευρωπαϊσμό και ξεριζώνει από τα άγια χώματά μας την αποτρόπαια βλάστησή του.

Να δε γιατί – προσέξτε μερικά βασικά.

Στον χώρο μας φανερώθηκε ο Ελληνισμός. Χιλιετίες (τρεις τουλάχιστον) δούλεψαν με φυλετικούς συνδυασμούς και αντίστοιχα βιωματικά «πειράματα» της ιστορίας ώστε λίγο σπέρμα των ατίθασων νεαρών Δωρικών χρυσών ορδών του Μεγάλου Άνακτα να γονιμοποιήσει την Πελοποννησιακή και Ελλαδική γη για να βλαστήσει ο κοσμικός ανθός της ανθρώπινης τελειότητας. Οι πάντες γύρο συνεπάρθηκαν και «έγιναν» Έλληνες. Εκ πρώτης αρχής συστάσεως η έννοια «Έλληνας» έχει πολιτισμική ταυτότητα και τοπολογική ρίζα.

Και αυτή η πολιτισμική και χωρολογική ουσία του Ελληνισμού παραμένει αναλλοίωτη στον χρόνο, μεγαλοδύναμη στην ιστορία, ως μαρτυρία αιωνιότητας.

Φυλετικές προσμείξεις και αναμείξεις, και μείζονες ακόμη, αφομοιώθηκαν εύκολα, γιατί ακριβώς δεν πρόκειται για ταυτότητα «αίματος» αλλά πνεύματος. Ο κατακλυσμός των Αβάρων και Σλαύων (~600-800 μ.Χ.) έμεινε χωρίς πολιτισμική αλλοίωση. Για τους Αλβανούς

δεν τίθεται θέμα γιατί συνανήκουν με εμάς στην αρχέγονη συναλληλία Πελασγικών, Δωρικών και Ιλλυρικών συγγενειών. Όστε δυνάμωναν τους Ελληνικούς βλαστούς όταν αυτοί «κατά την τάξιν του χρόνου» αδυνάτιζαν, παρά να τους ζημιώνουν, και αυτό συνέβη επανειλημμένα σε μαζικό επίπεδο.

Κυριαρχίες επίσης δεν μετάλλαξαν τον Ελληνισμό λόγω του πολιτισμικού ιδιοχαρακτήρα του.

Οι Ρωμαίοι νικήσαντες στρατιωτικοπολιτικά, ηττήθηκαν πολιτισμικά:

Graecia capta ferum victorem cepit

(Horatius, *Epistolarum*, II, 1, 156)

Και από τον μεγάλο ποιητή στον πολιτικό ηγέτη: Ο Κάτων φρικιούσε στην ιδέα ότι περισσότερο κυριεύθηκαν οι Ρωμαίοι από τα Ελληνικά πράγματα, παρά οι ίδιοι κυριάρχησαν σε εκείνα (apud Livium XXXIV, 4).

Τη σχέση Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας προς Ελληνισμό επαναλαμβάνει κατ' αναλογία η σχέση Οθωμανικής Αυτοκρατορίας προς Βυζάντιο. Σκεφτείτε φερ' ειπείν την αρχιτεκτονική στη μια και την άλλη περίπτωση. Και για τη δεύτερη δείτε τα μέγιστα μνημεία εκατέρωθεν του Πάρκου Sultanahmet στην Πόλη, παρά τον Βυζαντινό Ιππόδρομο. Από τη μια μεριά η Αγία Σοφία του Ιουστινιανού (532-537 και 558 μ.Χ.) με αρχιτέκτονες τους Ανθέμιο και Ισίδωρο. Από την άλλη το Μπλε Τζαμί του Σουλτάνου Αχμέτ (κτίστηκε 1609-1616, αρχιτέκτων ο Sedefker Mehmet Aga).

Η θέα των δυο αριστουργημάτων στην εσκεμμένη αντίστιξη τους είναι καθηλωτική. Και για την ομοειδία και συναλληλία τους. Μορφή και νόημα συμπίπτουν: ο ουράνιος θόλος επί γης για την εκκλησία των πιστών.

Το ξαναλέω. Η Δυναμική του χώρου μας είναι πολιτισμική και είναι καθοριστική. Ρωμαίοι και Οθωμανοί συντονίστηκαν θετικά.

Αντιθέτως οι ΦραγκοΛατίνοι απέτελεσαν δυσαρμόνιο κακοφωνία. Δεν αφομοιώθηκαν, δεν αφομοίωσαν φυσικά, αλλά αποβλήθηκαν.

Η αναγέννηση της τελευταίας φάσης της Βυζαντινής περιόδου γρήγορα, μετά την ΦραγκοΒενετική παρένθεση (1204-1264 μ.Χ.), ανέκτησε την πρωτοκαθεδρία της έκφραση του χώρου, η δε Οθωμανική Αυτοκρατορία πέτυχε τον παντελή εξοστρακισμό της ΔυτικοΕυρωπαϊκής παρουσίας στον γεωπολιτικό μας χώρο, επικουρώντας το λαϊκό αίσθημα του Ελληνισμού. Η κοσμική σπάθη της καθ' ημάς Ανατολής συνέτρεξε την πολιτισμική (και θρησκευτική) απόκρουση του Ευρωπαϊκού από το Ελληνικό.

Για να προλάβω μια κακοθεληματική παρανόηση, τονίζω απλά ότι Ρωμαίοι των Αρχαίων Χρόνων και Λατίνοι της Βυζαντινής Περιόδου είναι τελείως διαφορετικά μεγέθη. Οι πρώτοι συνανήκουν στην πολιτισμική «Κοινή» του Ελληνισμού, ενώ οι δεύτεροι, στον συλλογικό ιδιοπροσδιορισμό τους, έχουν πολυσχιδώς διαφοροποιηθεί κατ' ουσιώδη τρόπο από αυτήν.

Και ξαναγυρίζω στο προλεχθέν καίριο.

Ξαναζούμε τις περιστάσεις των μυσαρών καιρών του 1204. Το παιχνίδι ξαναπαίζεται με τους ίδιους όρους. Υπάρχει, αν και δεν ευοδώνεται, ακόμη και το δέλεαρ του ψευτοχριστιανισμού: η ανθελληνική παγίδα της εξάγιστης Ένωσης των Εκκλησιών. Υπάρχει η υπόσχεση ολέθριας βοήθειας από την Ευρωπαϊκή Δύση, τώρα όπως και τότε, στρατηγική τώρα στρατιωτική τότε. Ολέθρια δε γιατί αντιβαίνει προς τη γεωπολιτική δυναμική, αφού το οικείο ΒαλκανοΜικρασιατικό πεδίο είναι

ασύντακτο προς το Ευρωπαϊκό και κάθε Ευρωπαϊκή «βοήθεια» προς την Ελλάδα (φαντασματική ούτως ή άλλως, και βλαβερή και ως φάντασμα) αποκλειστικά στοχεύει τη βραχυπρόθεσμη αποδυνάμωση του περιφερειακού μας πεδίου, και άρα τη μεσοπρόθεσμη συρρίκνωση της Ελληνικής δυναμικής. Υπάρχει επίσης η απώλεια της κυριαρχίας και ανεξαρτησίας μας – με τη Λατινική Αυτοκρατορία της Κωνσταντινουπόλεως και τις αναρίθμητες βαρωνείες και κομητείες τότε, με την Ευρωζωνική δικτατορία στην αποικία Ελλάδα και την Ευρωπαϊστική υποκατάστατη θρησκεία τώρα.

Αλλά και υπάρχει από το θετικό μέρος η θυμοειδής αντίδραση του Ελληνικού Λαού στη ΔυτικοΕυρωπαϊκή κατοχή τότε και τώρα, κατοχή που το εντόπιο Καθεστώς της Φαυλοκρατίας εθελόδουλα υπηρετούσε και θαλαμοπολεί για να διατηρεί τα υπολείμματα της εκμετάλλευσης της κοινωνίας που οι χωροδεσπότες του επέτρεπαν και επιτρέπουν.

Να κοιτάξουμε λίγο, με βδελυγμία αλλά και επιστημονική περιέργεια, τους εθελόδουλους υπηρέτες της Ευρώπης. Ευθύς από Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας τους γνώρισαν και βαθύτατα περιφρόνησαν οι Ρωμαίοι: Ο Γραικύλος, ταπεινός και πεινασμένος φτωχοδιάβολος, προσφέρεται για κάθε υπηρεσία. Λέει ΝΑΙ σε ό,τι του ζητήσεις να κάνει. Του απαιτείς το ακατόρθωτο, υπόσχεται και υπογράφει να το πραγματοποιήσει για να σου κάνει την χάρη και να είναι μαζί σου παρατρεχάμενος κολαούζος. Έξοχα γελοιοποιεί τη μούρη του ο μεγάλος σατυρικός Juvenalis:

ingenium velox, audacia perdita, sermo
promptus et Isaeo torrentior. ede quid illum
esse putes. quemvis hominem secum attulit ad nos:
grammaticus rhetor geometres pictor aliptes
augur schoenobates medicus magus, omnia novit

Graeculus esuriens; in caelum miseris, ibit.

Satura, III, 73-78

[«Είναι πολύστροφος, με καταραμένη αυθάδεια, για
πολυλογία
πανέτοιμος και χειμαρωδέστερος του Ισαίου. Πες για ποιον
τον περνάς. Μας φέρνει με τον εαυτό του οποιονδήποτε
τύπο:
γραμματικός, ρήτωρ, γεωμέτρης, ζωγράφος, γυμναστής,
μάντης, ακροβάτης, γιατρός, μάγος, όλα τα ξέρει
ο πεινασμένος Γραικύλος· στον ουρανό θα τον στείλεις,
θα πάει»].

Το αδύνατο του επιτάσσεις, αναλαμβάνει να το εκτελέσει, το υπογράφει κιόλας, ορκίζεται να το κάνει, για να σε ευχαριστήσει υπακούοντάς σε. Θεμελιώδες χαρακτηριστικό του Γραικύλου είναι η οσφυοκαμπτική **συμφωνητικότητα** του: είναι **assentator**, αυτός που **κολακεύει και λέει πάντα ΝΑΙ**. (Κικέρων, *Oratio in L. Pisonem*, 29, 70). Ορίζεται από το ότι μιλάει κατά τις επιθυμίες κάποιου άλλου και υπερθεματίζει μάλιστα στις επιδιώξεις αυτού του άλλου: **semper auget assentator id, quod is, cujus ad voluntatem loquitur, vult esse magnum** (κατά τον έξοχο ορισμό του Κικέρωνα, *Laelius sive De amicitia*, XXVI, 98). Βέβαια υποτίθεται ότι το κάνει ο Συμφωνητικός με αξιοπρέπεια και αγωνιστική διάθεση για να φθάσει σε μια έντιμη διαπραγμάτευση! Κοροϊδεύει ο ποταπός Γραικύλος. Ο Ρωμαίος καλά τον κατάλαβε, και έδωσε την κρυφή υπόστασή του.

Ο ταλαίπωρος Γραικύλος του *Juvenalis*, ο Γραικύλος *Assentator* του Κικέρωνα, είναι **απαράμιλλος ο πολιτικός υπάλληλος του Καθεστώτος** εδώ και τώρα που συμφωνεί σε όλα με τους Ευρωπαίους επικυρίαρχους υπηρετώντας την βούλησή τους. Δηλαδή Γραικύλοι στην παρούσα συγκυρία είναι όλοι οι Μνημονιακοί, Ευρωπαϊστές, οι

Θρησκευτές του Ευρώ. Και τους Γραικύλους τους περιφρονούν βαθύτατα οι Δεσπότες τους, Ρωμαίοι είτε Γερμανοί κατά περίπτωση, βαθύτερα οι δεύτεροι ως εξωτερικοί γεωπολιτικά και ανοίκειοι πολιτιστικά Κύριοι του τόπου μας. Εντονώτερη απέχθεια περιφρόνησης από τον Juvenalis αισθάνονται και οι Ευρωπαίοι περιωπής, ερχόμενοι σε ανατριχιαστική επαφή με τους εγχώριους πιθήκους τους.

Η διαφορά έγκειται στο ότι οι Ρωμαίοι ανήκαν στον ίδιο πολιτισμικό και γεωπολιτικό κόσμο με τους Γραικύλους, αυτοί δε δεν αποτελούσαν τις ηγετικές ομάδες της χώρας μας που παρέμεναν Ελληνικές. Αντιθέτως τώρα, οι Δυτικοί της ιστορικής Ευρώπης πρώτον είναι ξένοι προς τον χώρο μας και το πεδίο του, πνευματικό και γεωπολιτικό, ο δε Γραικυλισμός, κατά δεύτερον, συνιστά τον βασικό χαρακτήρα του κατεστημένου Καθεστώτος της χώρας.

Ο Ελληνισμός κατέκτησε τους σκληροτράχηλους Ρωμαίους κατακτητές της χώρας. Ταυτόχρονα, ανάμεσα στους υπερήφανους Έλληνες, κυρίους της ιστορίας από του Πολιτισμού και του Πνεύματος, διαφεντευτές της ιστορίας από της αιωνιότητας δια των κυριάρχων της αποτελεσματικής δύναμης Ρωμαίων, ανεδύθη το είδος των Γραικύλων. Αλλά αυτό το απεχθές είδος ανθρωποειδών που γεννάται με κάθε υλική κατάκτηση δεν προσδιορίζει την ιδιαιτερότητα της Ελληνικής κατάστασης κατά τους Ελληνιστικούς και Ρωμαϊκούς χρόνους, ούτε αλλοιώνει την ιδιοπροσωπία του Έλληνα, τελεολογικά υπερδύναμου και υπερήφανου στην πολιτισμική ταυτότητά του.

Ακόμη και όταν ο Γραικυλισμός επικρατεί στην πολιτική ηγεσία της χώρας, όπως συνέβη στην τελευταία και οδυνηρή φάση του Βυζαντίου, μετά την επικράτηση της γεωκτημοσυνικής ολιγαρχίας στην ηγεσία, ο πολιτισμικός Ελληνισμός της μεγάλης ακμής σε τέχνη, φιλοσοφία, θεολογία, κλασσικές σπουδές κατά την ανασύσταση της Αυτοκρατορίας επί Παλαιολόγων μετά την εκδίωξη

των Λατίνων κατακτητών από την Βασιλεύουσα Πόλη διατηρεί αλώβητη την περιωπή της Ελληνικής ταυτότητας και τη φανέρωσή της στον χρόνο.

Η Νεοελληνική έσχατη κατάντια οφείλεται στον πλήρη πολιτισμικό ετεροπροσδιορισμό σύμπαντος του Καθεστωτικού Κατεστημένου συστήματος στο ΝεοΕλληνικό Κράτος. Πρόκειται για μια τιτανική αλλοτρίωση που μολύνει θανάσιμα όλη την ηγεσία της επισημότητας στο κνώδαλο Κρατίδιο του ΝεοΕλληνισμού. Νοσούν όλες οι ηγετικές ομάδες στις τέχνες και παιδεία, λογοτεχνία και σκέψη, θρησκεία και πολιτική και οικονομία.

Το αρχέγονο άγος είναι ο ιδρυτικός Ευρωπαϊσμός του μορφώματος, το οποίο ως εκ τούτου γεννήθηκε έκτρωμα. Προσθετική, πολλαπλασιαστική και εντέλει εκθετική η σώρευση αποτυχίας συνεπεία του αρχικού κολοσσικού σφάλματος, αποτελεί αναγκαία κατάληξη της συστατικής διαφθοράς ταυτότητας. Μην ξεχνάτε ότι για παράδειγμα η οικονομική συστημική διαφθορά είναι αποτέλεσμα της διαφθοράς ουσίας, παραμόρφωσης της πολιτισμικής ταυτότητας. Και δεν θεραπεύεται χωρίς επαναβεβαίωση αυτογνωσίας.

Οπότε η ειδητική διαφορά της παρούσας Μεγακρίσης από τα ανάλογα που προανέφερα συνίσταται στο ότι το συνολικό επίσημο σύστημα του ΝεοΕλληνικού Κράτους προσδιορίζεται από αλλοτρίωση της ταυτοτικής ουσίας του Ελληνισμού υπό τη σημαία του Ευρωπαϊσμού. Της οποίας διεστραμμένο σύμβολο είναι τώρα το Ευρώ.

Τόσο μάλιστα έχει παραμεριστεί στις ανθελληνικές ηγετικές ομάδες του Καθεστώτος ο Ελληνισμός ώστε να καταντήσει ο εκσυγχρονισμός να λερώνεται ως εξευρωπαϊσμός.

Εκσυγχρονισμός είναι η ενεργοποίηση της ουσιώδους ιδιοταυτότητας του Λαού στο πλαίσιο της παρούσας φάσης της Ιστορίας,

έτσι ώστε τα συγκριτικά του πλεονεκτήματα να μεγιστοποιούν την αποτελεσματικότητα της δράσης στην χρονική πραγματικότητα. Εξευρωπαϊσμός αντιθέτως, ενόψει της πολιτισμικής ασυμβατότητας Ελληνισμού και ιστορικής Ευρώπης, σημαίνει την αλλοτρίωση της ουσίας μας. Πράγμα φυσικά αδύνατο, - επί του βράχου της οποίας αδυνατότητας συντρίβονται τα ουτοπικά όνειρα ιδεοληψίας του Καθεστωτικού Κατεστημένου της χώρας για 200 κοντά χρόνια τώρα.

Όστε η ιδιοτυπία του ΝεοΕλληνικού Κράτους είναι ότι εξαιτίας του θεμελιώδους καθεστωτικού ετεροπροσδιορισμού, όλες οι ηγετικές ομάδες την στιγμή της τωρινής έσχατης κρίσης αποδεικνύονται Γραικύλοι και όχι Έλληνες.

Οι ουσίες όμως δεν εκλείπουν. Ότι πραγματικά είναι δεν μπορεί να χαθεί βυθιζόμενο στο μηδέν (όπως το διέτύπωσε μυθολογικά ο Όμηρος και φιλοσοφικά ο Παρμενίδης). Το βίωμα του Ελληνισμού κατατρεγμένο από το ΝεοΕλληνικό Καθεστωτικό Κράτος και στερούμενο της οργώσας καλλιέργειάς του και της θεοθρέμματος έκφρασής του σε μορφές υψηλού πολιτισμού, κατέφυγε στο λαϊκό ένστικτο και στην άμεση λαϊκή συμπεριφορά, όπου και διασώζεται στα άγια των αγίων της ψυχής του Λαού. Από εκεί τίποτα δεν μπορεί να το βγάλει, ούτε με βία ούτε με απάτη, ούτε ο Διάβολος ο ίδιος με όλη τη σατανική τέχνη του. Όχι οι πονηρούληδες Γραικύλοι, οι έσωθεν καταπτύόμενοι, έξωθεν δε περιγελάμενοι και εξευτελιζόμενοι.

Δέστε πώς συμπεριφέρονται οι Δυνάμεις στους Γραικύλους του κατεστημένου της χώρας.

Ουδέν προς ημάς η ταπείνωσή τους. Εμείς είμαστε Έλληνες και αυτοί Γραικύλοι. Τους Γραικύλους «Συμφωνητικούς» σιχαινόμαστε περισσότερο εμείς από ότι οι Εξωτερικοί.

Δεν πρόκειται για Διχασμό Λαού.

Είναι η Ανάσταση του Λαού των Ελλήνων κατά του Καθεστώτος των Γραικύλων. Με πρωτοπόρα την Νεολαία και Οδηγό τον Θεό της Νεότητας.

Iam regnat Apollo.

Υστερόγραφο Αποτροπιασμού για τους «Συμφωνητικούς» (Assentatores)

Ενώ τελειώνω το κείμενο (Δευτέρα, 14 Σεπτεμβρίου 2015, 9 η ώρα το βράδυ) θα κονταροχτυπηθούν σε στημένο από κάθε άποψη παιχνίδι οι δύο δοτοί και προχειρισμένοι από το Καθεστώς **Assentatores** της Συμφοράς, επάξιοι ΔονΚιχώτηδες της Ευρωπαϊστικής Μυθιστορίας, οι Μνημονιακοί ΑρχιΓραικύλοι του Νυν, οι διαγκωνιζόμενοι αντιηγέτες της Ευρωζωνικής Αποικίας, αντιηγέτες εις λύμην του Λαού και της Χώρας.

Ύπαγε οπίσω μου και μακρυνά Σατανά. Απεταξάμην σε, Νεκρέ των Ημερών, άπαξ και πάλιν, υπέρ Θεού αειζώντος.

Ζέχνει ο τόπος από την βρωμιά της υποκρισίας και αναυθεντικότητας των ηγετικών ομάδων του καθεστωτικού κατεστημένου.

Βγαίνω για καθαρήριο θαλασσινή αύρα, ψαράκια και κρασί με φίλους.

Θα προπιούμε στην συντριβή των εντεταλμένων «Μονομάχων», του δεξιού φουνταμενταλιστή της αντεθνικής Ευρωπαϊστικής Θρησκοληψίας και του αριστερού πρωταθλητή της αμοραλιστικής Κωλοτούμπας και του Διαφωτισμένου Κυνισμού.

Έχετε προσέξει πόσο οι εγχώριοι μιμητές διαστρέφουν τα Ευρωπαϊκά πρότυπά τους;

Οι δυστυχείς δεν το κάνουν επίτηδες. Είναι αθεμελίωτοι. Πάνε να πατήσουν επάνω σε αυτό που προσπαθούν να μιμηθούν!